

У лісі хтось розклав Огонь.
Було то восени вже пізно;
Великий холод був, вітри шуміли грізно,
І біла ожеледь, і сніг ішов, либонь;
Так, мабуть, чоловік біля багаття грівся
Та, ідучи, й покинув так його.
Аж ось, не знаю я того,
Як сірий Вовк тут опинився.
Обмерз, забовтався; мабуть, три дні не їв;
Дрижить, як мокрий хірт, зубами, знай, цокоче.
Звірюка до Огню підскочив,
Підскочив, озирнувся, мов тороплений, сів
(Бо зроду вперше він Огонь узрів):
Сидить і сам собі радіє,
Що смух його Огонь, мов літом сонце, гріє.
І став він обтавять, аж пара з шерсті йде.
Із льоду бурульки, що, знай, кругом бряжчали,
Уже зовсім пообпадали.
Він до Огню то рило підведе,
То лапу коло жару сушить,
То біля полом'я кудлатий хвіст обтрусить.
Уже Огонь не став його лякати.
Звірюка думає: "Чого його бояться?
Зо мною він як панібрат".
Ось нічка утекла, мов стало розсвітати,
Мов почало на світ благословляться.
"Пора,— Вовк думає,— у лози удирати!"
Ну що б собі іти? — ні, треба попрощатися:
Скажений захотів Огонь поцілувати,
І тільки що простяг своє в багаття рило,
А полом'я його дощенту обсмалило.
Мій батько так казав: "З панами добре жити,
Водиться з ними хай тобі Господь допоможе,
Із ними можна їсти й пити,
А цілувати їх — крий нас Боже!"